

BIBLIOTECARA *de la* CASTELUL WINDSOR

TRADUCERE DE DORINA TĂTĂRAN

DAISY WOOD

CORINT
FICTION

DAISY WOOD

BIBLIOTECARA
de la
CASTELUL
WINDSOR

Traducere de Dorina Tătăran

CORINT
FICTION

Pentru Molly Walker-Sharp

Prolog

Castelul Windsor, iulie 1940

Sophie este scoasă pentru ultima dată prin St George's Gate. În adâncul sufletului, știe că n-o să se mai întoarcă. Încheieturile îi sunt încătușate la spate și este escortată de doi polițiști, unul de fiecare parte, ca și cum ar fi cel mai periculos criminal din Marea Britanie. „Nu eu sunt dușmanul”, ar vrea să strige, dar nimeni nu o va crede. Capetele se întorc în timp ce ea înaintează pe coridoarele dinspre biroul administratorului, trecând pe lângă valeți în livrele militare și cameriste apărute de nicăieri, ca să caște gura. Ar putea ghici la ce se gândesc: „Niciodată nu am avut încredere în fata asta și uite ce dreptate am avut.”

Eu sunt bibliotecara regală, își amintește ea, îndreptându-și umerii, și nu am făcut nimic rău. Totuși, este adevărat? Nici măcar acum nu are nici cea mai mică idee.

Vede Long Walk întinzându-se prin parc, iar amintirea momentelor în care a găsit refugiu acolo, în timp ce își plângea părinții, o străpunge ca un cuțit. Ce ar spune ei dacă ar vedea-o defilând în felul acesta rușinos? Dar amândoi sunt morți, iar ea este singură, într-o țară străină. A riscat mult și a pierdut, iar acum nu mai e nimeni care să-i ia apărarea.

1

Viena, martie 1938

Sophie și tatăl ei ascultau în tăcere zgomotele ce veneau de afară: claxoane, oameni care aplaudau, un claxon de bicicletă ce suna din nou și din nou, ca o pasăre dementă, iar în depărtare, ritmul alarmant al tobelor. Radioul difuza doar muzică militară germană, așa că îl opriseră.

Sophie se duse la fereastră și se uită pentru a suta oară la oamenii care mișunau dedesubt, mulți ținând în mâini steaguri cu svastici, în ton cu pancartele agățate de balcoane și lipite pe panouri. Cu câteva zile înainte, cancelarul își anunțase demisia la radio și lăsase naziștii să preia controlul guvernului. La sfârșitul emisiunii, îi ceruse lui Dumnezeu să binecuvânteze Austria, dar fără prea multe speranțe. „Dumnezeu să ne salveze pe toți”, murmurase Ingrid, mama lui Sophie, iar tatăl ei avusese lacrimi în ochi. Și acum, Adolf Hitler era din nou în țara în care se născuse, chiar în clipa aceea fiind condus triumfal pe străzile pe care odinioară le mătura. Ingrid se dusese la cofetăria ei, nu departe de Ringstrasse, să se asigure că nu era jefuită; în oraș era o atmosferă febrilă, care știau cu toții că în scurt timp ar putea duce la violențe. Școlile erau închise, la fel și biblioteca unde lucra Sophie. În ziua aceea se putea întâmpla orice – iar

sora ei mai mică, Hanna, încă nu venise. Sophie își reproșă că o lăsase pe Hanna să se joace acasă la prietena ei cea mai bună. Familia Blumenthal locuia la câteva străzi distanță, iar fratele mai mare al lui Gretel intrase recent în organizația Tineretul Hitlerist. Dacă *Frau* Blumenthal le scosese pe Hanna și Gretel pe stradă, să participe la festivități?

Se întoarse de la fereastră, oftând.

— Încearcă să nu-ți faci griji, îi zise tatăl ei, ridicându-și privirea din carte. Hanna e cu Gretel și e o fată deșteaptă, sunt sigur că vor rămâne împreună.

Cu toate acestea, Sophie nu suporta să mai stea închisă nici măcar un minut în apartamentul lor întunecat și înghesuit.

— O să trec pe la familia Blumenthal, îi zise ea. N-ar fi trebuit s-o las să-i viziteze azi. Măcar atât să fac, s-o aduc înapoi.

— Ar fi mai bine să rămâi aici, îi răspunse Otto. S-ar putea să fi plecat undeva și nu ai nicio idee unde.

— Exact de asta mi-e teamă, zise Sophie. Ar trebui să fim împreună într-un moment ca acesta și e suficient de rău că *Mutti*¹ nu e acasă. Trebuie să-mi găsesc sora.

Tatăl ei se foi neliniștit în scaun. Nu voia să fie lăsat singur, își dădu seama Sophie, cu un strop de compasiune amestecată cu iritare și teamă. Ce s-ar întâmpla cu familia, dacă Otto nu ar mai fi capul ei?

— Ei bine, dacă vezi vreun semn că ceva nu e în regulă, zise el, vino direct acasă.

Nu cu mult timp în urmă, el însuși ar fi ieșit să-și caute fiica, dar de când își pierduse slujba de la Biblioteca

¹ „Mami” (lb. germ. în original) (n. tr.).

Națională, cu o săptămână în urmă, nu mai ieșise din apartament. Sophie îl găsea așezat pe un scaun, privind în gol. Singura nelegiuire a tatălui ei fusese aceea de a avea părinți evrei: un lucru de care ea și sora ei abia fuseseră conștiente până de curând. Acum, toată lumea părea să cunoască secretul vinovat al lui *Herr Klein*. Sophie nu putea decât să presupună că, cumva, familia *Blumenthal* nu aflase; de îndată ce va afla, invitațiile să se joace cu *Gretel* vor dispărea. Tatăl ei cel liniștit și încrezător devenise timid și ezitant, incapabil să ia cea mai mică decizie. Cu o zi în urmă, un vecin de la etajul superior – un funcționar guvernamental oarecare – bătuse la ușa lor și, practic, intrase cu forța, cerând cheile de la mașina familiei. „Nu veți mai avea nevoie de ea”, spusese bărbatul și râsese. „Nu e ca și cum ați putea pleca undeva.”

Otto protestase cu jumătate de gură, dar cedase je-nant de repede, când vecinul amenințase că se va întoarce cu prietenii lui. „Ce puteam să fac?” spusese el familiei. „Oricum ar fi luat mașina.” Dar nu reușise să le privească în față pe niciuna și își petrecuse după-amiaza închis în dormitorul lui.

Sophie își luă haina de pe cuierul din hol, își legă o eșarfă pe cap, trasă în jos pe frunte, și coborî în fugă scările clădirii în care locuiau. Nici ea, nici *Hanna* nu se încadrau stereotipului evreului brunet. Sophie era un amestec al culorilor părinților ei, cu pielea măslinie, ce devenea brună vara, părul de culoarea mierii și ochii verde-deschis, în timp ce buclele blonde și ochii albaștri ai *Hannei* veneau direct de la mama lor. Nimeni nu ar fi crezut că are vreun strop de sânge evreiesc în ea. Probabil că *Hanna* pierduse pur și simplu noțiunea timpului, defilând prin apartamentul lui

Gretel în pantofii cu toc înalt ai lui *Frau* Blumenthal sau discutând cu prietena ei pe leagănele din parcul din apropiere. Totuși, când Sophie sună la ușa de la apartamentul familiei Blumenthal, nu răspunse nimeni, iar parcul era pustiu, cu excepția unui bărbat în vârstă, singur pe o bancă, cu câinele lui. Toată lumea era pe străzi.

Inima lui Sophie începu să bată mai repede când păși pe strada aglomerată scanând diferitele grupuri, căutând-o pe Hanna după bereta roșie și haina albastră. Era o după-amiază însorită de primăvară, în care mugurii abia apărui ai magnoliei erau pe cale să înflorească.

— *Achtung!*¹ strigă un adolescent, care trecea clătinându-se pe bicicletă, cu o față în echilibru pe bara transversală, care țipă râzând.

Sophie făcu un pas în spate, ciocnindu-se de o familie îmbrăcată în cele mai bune haine, cu fețele pline de entuziasm și cu copiii ținând în mâini steaguri cu svastici.

— Grăbește-te, bunicule, zise un băiețel. În ritmul ăsta, niciodată nu-l vom ajunge din urmă pe Führer!

Apoi, pe mijlocul drumului apărui un grup de băieți din Tineretul Hitlerist, braț la braț, cu pieptul bombat în cămăși albe și purtând banderole cu svastici roșii. Trebuie să fi fost vreo zece, cu obraji roz și mândri de momentul lor de glorie. Sophie se adăposti în intrândul unei clădiri și își întoarse fața în timp ce ei treceau în marș. Băiețelul care își îndemnase bunicul să se grăbească strigă cu voce stridentă:

— *Sieg Heil!*²

¹ „Atenție!” (lb. germ. în original) (n. tr.).

² „Victorie!” (lb. germ. în original) (n. tr.).

Apoi ridică brațul drept pentru salutul nazist, pe care ei îl ignorară. „Ce faci, îi lingusești pe huliganii ăia?” îi veni lui Sophie să-l întrebe pe puști, dar adevărul rușinos era că simțea frică față de băieții aceia, chiar dacă nu păreau să aibă mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani. Odată, îi văzuse pe doi dintre ei împingând cu piciorul bastonul unui rabin în vârstă și bătându-l cu el, când acesta căzuse în șanț. Când ea încercase să intervină, unul dintre ei îi răsucise brațul la spate până când strigase de durere. Făceau ce voiau, pentru că nimeni nu îndrăznește să îi oprească, iar acum, că liderul lor sosise, aveau să fie mai îndrăzneți și mai răi ca niciodată.

Sophie așteaptă ca grupul din Tineretul Hitlerist să fie la o distanță sigură, înainte să se alăture valului de oameni care se îndreptau spre centrul orașului. Hotărî să meargă până la canal și să sperie că le va întâlni pe Hanna și Gretel în drum spre casă. Apropiindu-se de pod, găsi bariere amplasate de-a lungul străzii principale, în timp ce rânduri de soldați în uniforme gri-verzui, cu puști pe umeri, mășcăluiau în ritmul fanfarei militare spre centrul orașului vechi, iar trupele speciale SS își înlănțuiau brațele pentru a ține spectatorii la distanță. În spatele lor veneau echipaje de cai ce trăgeau tunuri pe roți, vehicule militare pline cu soldați și apoi un șir lung de Mercedesuri gri cu geamurile întunecate. Svasticile erau peste tot: pe steagurile fluturate de copii, pe banderolele soldaților, pe pancartele atârinate de balcoane. În jurul ei, oamenii ovaționau din răspuțeri, înghesuindu-se să vadă trupele germane care veniseră să le ocupe țara.

— *Sieg heil!* strigă o femeie de vârstă mijlocie de lângă Sophie, ridicându-și brațul drept pentru salutul nazist și gata să se prăbușească de atâta entuziasm.

Copiii erau ridicați pe umerii părinților, băieții se cocoțau pe stâlpi, iar trupele speciale priveau cu o satisfacție sumbră.

— L-am văzut pe Führer! strigă un bărbat care își făcea loc. Acum o jumătate de oră. Stătea într-un jeep. Ar fi bine să plecați, nu va mai trece pe aici.

Dar nimeni nu îl luă în seamă.

Inima lui Sophie bătea cu putere, în timp ce se chinuia să-și pună eșarfa la loc pe cap, pentru că îi căzuse în învâlmășeală. Nu suporta să se gândească la sora ei mai mică pierdută în grămada aceea, dar nu exista nicio speranță să o găsească pe Hanna acolo, iar să fie înconjurată încă o secundă de fețele acelea idioate, care rânjeau, îi părea imposibil.

— Lăsați-mă să trec, strigă ea, ridicându-și brațele în dreptul feței. Trebuie să ajung acasă.

— Ai grijă, mârâi un bărbat, iar cineva o îmbrânci din spate și o făcu să se împleticească înainte, în fața unei femei voluminoase, în haină de blană, care o muștră și o împinse atât de energic, încât căzu în mâini și în genunchi.

„Aș putea muri aici”, se gândi ea, „oamenii ăștia m-ar putea călca în picioare și nimeni n-ar mișca un deget să mă ajute”. Erau în stare să-i simtă frica și s-ar fi întors împotriva ei ca o haită de animale sălbatice.

Totuși, chiar în acel moment, auzi o voce întrebând:

— Sophie? Tu ești?

Și cineva o ridică.

Salvatorul ei era Wilhelm Fischer: un băiat pe care îl cunoscuse în școala generală, care locuia nu departe de familia Klein și cu care se mai întâlnea din când în când. El fusese cel mai deștept băiat din clasă, iar ea cea mai deșteaptă fată

și întotdeauna fuseseră mai degrabă rivali decât prieteni. Ea îl găsea arogant, iar el, bănuia ea, o considera încrezută. Totuși, acum era ușurată să-l vadă.

— Hai să plecăm de aici, zise el, luând-o de braț și reușind să deschidă calea prin mulțime.

Era lat în umeri, cu coate ascuțite, avea un aer amenințător și, în plus, era blond: pe cât de blond și-ar fi dorit orice lider al tineretului arian. Oamenii se dădură laoparte din calea lui.

Wilhelm o îndrumă spre o stradă laterală mai liniștită și apoi la adăpostul unei uși arcuite, unde se cântăriră din priviri reciproc. El părea mult mai în vârstă decât ultima dată când îl văzuse, cu un an înainte, cu prietenii lui pe patinoarul în aer liber. Pierduse în greutate de atunci și avea un început de barbă.

— Ai venit să-l sărbătorești pe gloriosul nostru conducător? întrebă el, scrutând-o. Unde ți-e steagul?

— Încerc doar să-mi găsesc sora mai mică, răspunse ea. Al tău unde e?

— Cred că l-am lăsat acasă.

El aruncă o privire prudentă în sus și în jos pe stradă, înainte să adauge:

— Știi că sunt comunist, nu?

— Cred că trebuie să-mi fi scăpat.

Încercarea ei de a face o glumă eșuă.

— Deși presupun că nu te lauzi cu asta.

Partidul fusese interzis de când un guvern fascist venise la putere în Austria, cu cinci ani înainte.

— Da, dar m-au descoperit. Am fost în închisoare în ultimele două luni.

— Îmi pare rău, zise Sophie stânjenită.

Nu știa cum să se comporte în preajma școlarului încrezut care părea să se fi transformat brusc într-un bărbat.

— Să nu-ți pară. A fost bine, am întâlnit niște oameni interesanți.

El mai aruncă o privire în jur și apoi zise cu voce mai joasă:

— Putem riposta, să știi. Nenorocitul ăla de Hitler nu va obține ce vrea.

Sophie oftă ușor.

— Îl urăsc la fel de mult ca tine. Tatăl meu e evreu.

Wilhelm fluieră și se uită la ea câteva secunde, fără să vorbească.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Nu sunt sigură. Vom încerca să plecăm, presupun, dar s-ar putea să fie prea târziu.

Ea încercă să alunge senzația crescândă de panică.

— Mama nu a vrut să-și abandoneze magazinul și nu este evreică – nu s-a convertit. Avem pașapoarte, dar avem nevoie de un garant, ca să obținem vize pentru o altă țară.

— Nu există organizații care vă pot ajuta?

— Probabil că da.

Dar familia Klein nu făcea parte din comunitatea evreiască. Tatăl ei nu mergea la sinagogă și nu respecta sărbătorile religioase, nu locuiau într-o zonă evreiască și acasă nu mâncau kosher, iar prietenii părinților ei proveneau din medii foarte diferite. Familia deschidea cadourile de Crăciun sub un brad luminat de lumânări și sărbătorea Paștele cu ouă decorate. Când venise vremea educației religioase la școală, mai întâi Sophie și apoi Hanna rămăseseră în scaunele lor când copiii evrei fuseseră scoși afară pentru o instruire separată, învățând în schimb despre credința

creștină. Chiar și atunci simțiseră pericolul evreității lor, atâta câtă era. Familia lui Otto îl îndepărtase pentru că se căsătorise în afara credinței, așa că Hanna și Sophie nu își cunoșteau rudele din familia Klein. Erau *Mischlinge*¹: pe jumătate evrei, cu un picior în fiecare tabără, neapartenând propriu-zis niciuneia.

— Ei bine, spune-mi dacă pot ajuta, zise Wilhelm. Îți amintești unde locuim?

Sophie aprobă din cap.

— Mulțumesc. E drăguț din partea ta.

— Pe curând, atunci.

El o luă în josul străzii, cu mâinile în buzunare.

— Așteaptă! strigă ea, alergând după el.

El se întoarse, ferindu-și ochii de soare.

— *Tu* de ce ești aici astăzi? Întrebă ea.

El zâmbi și, pentru o clipă, amândoi parcă ar fi avut din nou 12 ani, ascultându-l pe *Herr Meyer* vorbind despre unificarea Germaniei.

— Evaluarea inamicului, spuse și mimă cu degetele un pistol. Într-o zi s-ar putea să am noroc.

— Ai grijă, zise ea, iar el își duse o mână la frunte mimând un salut care se transformă într-o fluturare de mână.

Îl urmări cu privirea până când dispăru, dorindu-și să-l strige din nou, dar incapabilă să se gândească la un motiv.

¹ Termen juridic peiorativ, utilizat în Germania nazistă pentru a desemna persoanele cu ascendență mixtă, ariană și neariană, cum ar fi evreii, potrivit clasificării făcute de legile rasiale de la Nürnberg, din 1935 (n. tr.).

2

Viena, martie 1938

Mai trecu o oră până când Sophie o zări pe Hanna din punctul ei de observație de la capătul străzii familiei Blumenthal. Sora ei mergea de mână cu *Frau* Blumenthal, în timp ce Gretel țopăia de cealaltă parte a mamei ei. Ambele fete aveau steaguri cu svastici și sporovăiau zgomotos.

Sophie fu inundată de o ușurare atât de plăcută, încât pentru o clipă avu impresia că picioarele îi vor ceda.

— Aici erați, zise ea cu voce prefăcut veselă, apropiindu-se de cele trei. Doamne, începusem să ne facem griji. Ați întârziat foarte mult, Hanna.

— L-am văzut pe Führer!

Ochii Hannei erau strălucitori.

— Stătea în picioare într-un tanc.

— Ăla era unul dintre generali, prostuțo, sări Gretel. Dar erau și cai și foarte mulți soldați.

Își legăna rigid brațele și picioarele, imitând pasul de marș, și ambele fete izbucniră în chicoteli. Poate că nu ar fi un lucru atât de rău dacă familia Blumenthal ar renunța la Hanna; lui Sophie îi displicuse întotdeauna felul cum se purta sora ei când era cu Gretel.

— Le-am spus fetelor că într-o zi le vor spune copiilor lor că au fost aici astăzi.

Frau Blumenthal era la fel de veselă ca fiica ei.

— O să vezi, acum, că Führerul este la conducere, lucrurile vor începe să se îmbunătățească.

Sophie o prinse pe Hanna de mână, luându-i în același timp steagul cu svastică.

— Ce-i spui doamnei Blumenthal? întrebă ea.

— Mulțumesc că m-ați primit, repetă Hanna, apoi scoase limba spre Gretel.

Sophie se forță să îi zâmbească femeii, apoi o luă pe sora ei de acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hanna precaută, odată ce rămaseră singure. Te supără ceva?

Sophie îngenunche lângă ea.

— Am fost îngrijorată, asta e tot, neștiind unde ești. Și asta nu e o zi de sărbătoare, orice ar spune *Frau* Blumenthal, zise și coborî vocea. Ascultă-mă, *Liebchen*¹. Hitler este un om îngrozitor: îi urăște pe evrei, inclusiv pe tata, și pe tine, și pe mine. El nu vrea oameni ca noi în țara asta.

Hanna își smulse mâna din strânsoarea lui Sophie.

— Dar tata nu este cu adevărat evreu și nici noi nu suntem. De aceea *Opa* și *Oma*² Klein nu vor să ne vadă.

— Suntem destul de evrei, crede-mă, zise Sophie cu tristețe, ascunzând steagul cu svastică în buzunar, să-l arunce mai târziu.

Nu suporta să îl poarte la vedere, nici măcar pentru protecție. La câteva străzi distanță de casă, trecură pe lângă un

¹ „Scumpo” (lb. germ. în original) (n. tr.).

² Termeni folosiți în limbajul colocvial pentru „bunicul”, respectiv, „bunica” (lb. germ. în original) (n. tr.).

grup de evrei care, în genunchi, curăţau sloganurile pro-independenţă care fuseseră scrise pe trotuare şi pe ziduri. O brigadă a Tineretului Hitlerist stătea în picioare lângă ei: copii umilind bărbaţi şi femei în toată firea, în faţa unui public format din cei mai buni cetăţeni ai Vienei, doar ca să se amuze.

— De ce îi pun băieţii pe oamenii aceia să facă curăţenie? şopti Hanna. Nu ei au scris pe trotuare, nu-i aşa?

— Asta nu are nicio importanţă, zise Sophie, strângând mâna surorii ei. E doar o scuză să se ia de ei.

— Dar asta nu i se va întâmpla tatei, nu-i aşa? întrebă Hanna.

Sophie era sfâşiată între instinctul de a-şi proteja sora şi nevoia de a-i spune adevărul. Hanna era copila răsfăţată a familiei, care sosise printr-un miracol, la zece ani după sora ei, şi fusese adorată imediat – mai ales de Sophie, care devenise ca o a doua mamă pentru ea, în timp ce Ingrid era ocupată să muncească. Hanna obişnuia să plângă în fiecare dimineaţă când Sophie pleca la şcoală şi aştepta la ferastră, să o vadă când venea acasă după-amiaza. Sophie era singura persoană care putea calma crizele de furie ale Hannei, cea după care striga atunci când cădea.

— Probabil că nu, îi zise Hannei acum, dar nu se ştie niciodată.

Mama lor trebuie să le fi văzut venind pe stradă, pentru că aştepta în uşa blocului lor când se apropiau.

— Slavă Domnului, zise ea, îmbrăţişându-le pe amândouă. Acum du-te sus, Hanna, uşa e deschisă.

O priviră plecând, topăind pe holul întunecat ca un mic spiriduş blond. Ingrid se întoarse spre Sophie.

— Lucrurile merg prost. E mai rău decât mă temeam.

— S-a întâmplat ceva la magazin? întrebă Sophie.

— Niște huligani au dat buzna, o căutau pe Tamara și voiau să știe dacă sunt evreică. Cineva trebuie să ne fi denunțat.

Tamara Grossman era vânzătoarea mamei sale, foarte pricepută în ale patiseriei și o evreică convinsă și practicantă.

— Și au găsit-o?

Sophie privi chipul îngrijorat al mamei sale, observându-i cearcănele de sub ochi, ticurile care atunci când era obosită îi făceau pleoapa stângă să cadă și încruntarea perpetuă care-i încrețea fruntea zilele acelea. *Frau Klein* părăsise întotdeauna tânără pentru vârsta ei, cu silueta de fetiță și cu pielea netedă, dar în ziua aceea oricine ar fi zis că are cu zece ani mai mult.

— I-am spus să nu vină astăzi, slavă Domnului. În cele din urmă, au spart un dulap și au plecat.

Ingrid o luă pe Sophie de umeri.

— Dar tu ai fost pe străzi, ai văzut cum se comportă oamenii. Eu trebuie să am grijă de tata, dar tu trebuie să ai grijă de Hanna. Înțelege?

— Desigur, întotdeauna. Vom avea grijă una de cealaltă.

— Nu asta am vrut să spun. Fetelor, trebuie să plecați din Viena cât de repede puteți.

O mână rece strânse inima lui Sophie.

— Dar tu și tata? se bâlbâi ea, dorindu-și să fi înțeles greșit.

— Vom încerca să vă urmărim, dar trebuie să plecați acum. Eu trebuie să rămân cu Otto, pentru el ar putea fi mai greu să plece.

— Cum putem pleca, totuși? întrebă Sophie. Adică, avem pașapoarte, dar nu și vize corespunzătoare. Și unde am putea merge?

— Ne vom gândi la ceva.

Ingrid își frecă fruntea.

— Ai putea să vorbești cu Judith Dichter? Se zvonește că vor pleca în curând.

Dichter era o familie de evrei care locuia la parter. Sophie obișnuia să se joace cu Judith Dichter când era mai mică, dar mamele lor avuseseră un fel de neînțelegere; ea își amintea doar voci ridicate și uși trântite, apoi Judith se dusesese la o școală evreiască, iar cele două fete pierduseră treptat legătura. Sophie se întrebă acum dacă nu cumva credința familiei Dichter și lipsa credinței în familia Klein ar fi putut cauza cearta.

— Ar fi mai bine să mergem sus, zise mama ei, sau tata se va întreba despre ce vorbim. Încă nu i-am spus nimic, își va face griji.

Sophie o urmă pe mama ei la etaj, cu capul vââindu-i. Pășise de pe pământ solid în aer și vertijul îi făcea inima să bată cu putere. Să se descurce singură ar fi fost destul de greu, dar să se descurce și cu Hanna într-o țară străină, unde nu cunoșteau pe nimeni, era o perspectivă terifiantă. De ce nu puteau veni părinții cu ele? Erau pur și simplu prea speriați să părăsească Viena?

În seara aceea devreme, Sophie se pregăti să sune la ușa familiei Dichter. Trecuse mult timp de când nu mai pusese piciorul în apartamentul lor și nu era sigură că va fi bine primită. *Frau* Dichter deschise ușa abia după ce Sophie spuse cine era.

— Ați avut noroc că ne-ați prins, zise ea. Măine plecăm, *baruch Hashem*¹, și bănuiesc că de aceea ești aici. Vrei să-țiiei rămas-bun de la Judith?

¹ „Binecuvântat fie Dumnezeu” (lb. ebraică în original) (n. tr.).

— Da, mulțumesc, zise Sophie, mi-ar face plăcere. Unde plecați? Și cum ați reușit?

Frau Dichter zâmbi trist.

— Deci acum vreți ajutorul nostru, dar mama ta e prea mândră să ni-l ceară. Ei bine, presupun că nu o pot învinui pentru asta. Va trebui să vă străduiți și să vă rugați pentru o porție bună de noroc. Aveți pașapoarte?

Sophie încuviință din cap.

— Asta e ceva. Trebuie să obțineți vize de ieșire, pentru a părăsi Austria, iar asta vă va costa destul de mult, și apoi vize de intrare pentru orice țară este dispusă să vă lase să intrați. Voi toți vorbiți engleza, nu-i așa? Asta ar trebui să vă ajute.

Sophie încuviință din nou din cap. Mama lui *Frau Klein* se născuse în Anglia și locuise acolo până la șaisprezece ani, așa că se asigurase că Ingrid putea vorbi fluent limba, iar Ingrid urmase acest exemplu la rândul ei, cu propriile fiice. Le vorbise în engleză atât de des, încât aceasta devenise o a doua natură pentru ele, și le citise povești înainte de culcare, de la Beatrix Potter la Charles Dickens. La fel de folositor, după cum avea să se dovedească.

— Și unde vă duceți? întrebă ea.

Se pare că soții Dichter petrecuseră ore întregi în bibliotecă, căutând prin cărțile de telefon britanice și americane și trimițând scrisori unor străini la întâmplare, să ceară ajutor și un loc de muncă.

— Am primit două răspunsuri, zise *Frau Dichter*. Unul din New York și unul dintr-un loc numit Liverpool. Este un oraș din nordul Angliei și într-acolo ne îndreptăm. Este imposibil să obții o viză pentru America. Du-te la Ambasada

Marii Britanii și stai la coadă acolo – ești tânără și s-ar putea să le fie milă de tine. Oficialii sunt foarte amabili.

— Și plecați cu toții? Și *Herr* Dichter?

— Soțul meu este deja la Paris.

O umbră trecu peste fața lui *Frau* Dichter.

— A fost acolo cu afaceri, așa că rămâne unde este. Dar așteaptă, o chem pe Judith.

Veni și Judith: fantoma unei fete cu ochi întunecați și adânciți în orbite. Ea și Sophie se îndepărtaseră atât de mult, încât nu prea aveau ce să-și spună una alteia, mai ales într-o zi crucială ca aceea.

— Sper ca totul să meargă bine pentru voi.

Sophie își dori să poată spune ceva mai original.

— Mult noroc.

— Mulțumesc. Și ție.

Disperată, Sophie căută o amintire de despărțire.

— Îți amintești când ne-am urcat într-un copac în parc și am rămas acolo, iar fratele tău a trebuit să ne convingă să coborâm?

— Bineînțeles. Cum aș putea să uit? zâmbi Judith, dar buzele îi tremurau.

Dintr-un impuls, Sophie o îmbrățișă.

Judith se trase înapoi, opunându-se îmbrățișării.

— Plecați din Viena cât de repede puteți, zise ea încet la urechea lui Sophie. Nu e nimic pentru noi aici.

A doua zi, Adolf Hitler ținu un discurs de la balconul Palatului Hofburg, în fața sutelor de mii de orășeni îngheșuiți în Piața Eroilor, anunțând că Austria făcea parte acum din Reichul german. Familia Klein rămase acasă – școlile fiind încă închise –, cu excepția lui Ingrid, care hotărî să își

redeschidă magazinul în ciuda riscurilor, în loc să stea în apartament. Radioul nu transmitea decât imnuri naziste, așa că fetele și tatăl lor stăteau liniștiți, citind sau absorbiți de propriile gânduri.

Mai târziu în seara aceea, după ce Hanna se duse la culcare, în timp ce spăla vasele după cină, Sophie îi zise mamei sale:

— Cred că ar trebui să rămânem împreună. Tu știi să gătești, tata știe să conducă, iar noi vorbim engleza – cu siguranță, vom găsi pe cineva care va dori să ne angajeze și o va lăsa pe Hanna să continue școala. Dacă ne putem găsi de lucru în Anglia, vom putea obține vize.

Ingrid puse jos prosopul.

— Va fi mult mai greu să găsim de lucru dacă suntem toți patru și nu avem timp de pierdut. Voi, fetele, sunteți prioritare. Nu vă faceți griji pentru tata și pentru mine; el va sta liniștit acasă, în timp ce eu mă voi ocupa de magazin – nimeni nu ne va deranja dacă stăm ascunși. Și apoi, poate că vom reuși să plecăm și noi. E mai bine așa, crede-mă. Tu îți vei găsi repede o slujbă într-o bibliotecă engleză sau americană, în timp ce Hanna va merge la școală. Poți să ai grijă de ea? Știu că îți cer mult.

— Cred că da, răspunse Sophie, amejită.

Viitorul care i se întindea în față se schimba de la o zi la alta. Lucrase la biblioteca locală de când părăsise școala, la șaisprezece ani, învățând elementele de bază ale catalogării și achiziționării de stocuri, în timp ce tatăl ei îi preda, seara și la sfârșit de săptămână, cele mai importante principii ale muncii de custode.

Otto era restaurator și custode la superba Bibliotecă Națională din Viena, iar Sophie era hotărâtă să lucreze și ea

acolo într-o bună zi. Îi plăcea regularitatea calmă a muncii de bibliotecar; fiecare carte era o comoară de informații sau experiențe care urmau să fie clasificate, etichetate și depozitate la locul lor. Și nu se putea gândi la nimic mai magic decât să-și petreacă zilele înconjurată de povești.

— Ești o fată atât de inteligentă, Sophie, zise Ingrid, dorindu-și în mod clar ca fiica ei să nu facă lucrurile mai dificile decât erau deja. Poți face orice, dacă vrei.

În următoarele câteva săptămâni, Sophie își petrecu fiecare clipă trează gândindu-se la un singur lucru: fuga. Pe lângă publicarea de anunțuri în două ziare britanice, Sophie scria zilnic scrisori străinilor și stătea la cozi interminabile la diferite clădiri guvernamentale, încercând să afle ce documente erau necesare pentru a părăsi țara. Aveau nevoie de mulți bani pentru a plăti autoritățile austriece, asta era clar, precum și de fonduri pe care să le ia cu ele, așa că ea și mama ei se apucară să vândă cât mai multe dintre bijuteriile și mobila familiei. Printr-o înțelegere tacită, nu îl consultară pe Otto în aceste aranjamente; poziția lui de cap al familiei nu mai părea relevantă. Nu îi spuseră nimic nici Hannei, încercând să nu o îngrijoreze decât în ultimul moment, dar Sophie și mama ei purtau conversații în șoaptă, în fiecare seară după cină.

— Tu și tata ați putea veni cu noi în străinătate, o implora Sophie din nou. Măcar lasă-mă să încerc.

Frau Klein nu făcea decât să scuture din cap.

— Tatăl tău nu poate să o ia de la capăt, nu în starea asta, iar eu nu-l voi părăsi. E un om bun și are nevoie de mine.

Dar și noi avem nevoie de tine, ar fi vrut Sophie să spună, deși știa că era nedrept. Părinții ei erau devotați unul altuia.

Mai demult, când tatăl ei era foarte fericit cu munca la bibliotecă, mama ei abia deschisese cofetăria, iar Hanna era un copil adorabil, cu părul creț, apartamentul lor fusese plin de veselie și râsete. Acum era un loc întunecat și mohorât, iar Otto Klein un străin morocănos, îmbrăcat în hainele tatălui ei.

— Trebuie să înțelegi, îi zise mama ei, eu sunt singura protecție a tatei: îl vor aresta imediat, dacă plec. Atâta timp cât eu sunt aici, el este în siguranță.

Ingrid se schimbase de când germanii ajunseseră în Viena. Fusese întotdeauna practică și muncitoare, dar acum avea o duritate în ochi și o notă de hotărâre în voce, pe care Sophie nu o mai auzise până atunci.

— Acum lasă-mă să mă apuc de treabă, zise ea, punându-și șorțul. Trebuie să fac un tort pentru Hanna.

Hanna avea să împlinească nouă ani în câteva zile. Niciuna dintre ele nu ar fi putut bănuși că ziua ei de naștere va marca un punct de cotitură în istoria familiei: o zi atât de inimaginabil de îngrozitoare, încât o va bântui pe Sophie pentru tot restul vieții.

Cuprins

Prolog – Castelul Windsor, iulie 1940.....	7
1 – Viena, martie 1938	9
2 – Viena, martie 1938	18
3 – Philadelphia, decembrie 2021	28
4 – Bethlehem, ziua de Crăciun, 2021.....	38
5 – Bethlehem, decembrie 2021	45
6 – Viena, aprilie 1938.....	56
7 – Viena, mai 1938	68
8 – Viena, mai 1938	80
9 – Point Grey, Vancouver BC, aprilie 2022.....	97
10 – Viena, mai 1938.....	109
11 – Viena, mai 1938.....	122
12 – Londra, mai 1938	130
13 – Point Grey, Vancouver, aprilie 2022.....	147
14 – Philadelphia, mai 2022	164
15 – Windsor, iunie 2022	176
16 – Castelul Windsor, mai 1938	190
17 – Castelul Windsor, mai 1938	202
18 – Castelul Windsor, iunie 1938.....	215
19 – Castelul Windsor, iunie 1938.....	228
20 – Windsor, iunie 2022	245
21 – Windsor, iunie 2022	258
22 – Castelul Windsor, iunie 1938.....	273
23 – Londra, noiembrie 1938	286
24 – Castelul Windsor, septembrie 1939.....	304
25 – Londra, septembrie 1939	321
26 – Castelul Windsor, februarie 1940.....	338
27 – Castelul Windsor, iulie 1940.....	352
28 – Windsor, iunie 2022	361
29 – Închisoarea Holloway, Londra, decembrie 1940.....	375
30 – Windsor, iunie 2022	382
31 – Bethlehem, iulie 2022.....	386
Epilog – Manhattan, septembrie 2022.....	391
Nota autoarei.....	395
Mulțumiri.....	397

UN PALAT REGAL. O POVESTE ASCUNSĂ. O TRĂDARE CARE VA AVEA ECOU PESTE GENERAȚII...

WINDSOR, 1940. Pentru a dejuca un complot suspect, vieneza Sophie Klein este trimisă în misiune secretă la Biblioteca Regală din Castelul Windsor, unde locuiesc prințesele Elisabeta și Margaret. Dar lucrurile capătă o întorsătură neașteptată, și Sophie trebuie să sacrifice totul pentru a o salva pe viitoarea regină a Angliei...

PHILADELPHIA, ÎN PREZENT. Răsfoind vechi documente ale bunicii sale, tânăra Lacey Jones găsește o scrisoare misterioasă, cu blazonul Castelului Windsor. Dar ce legătură a avut familia ei cu inima monarhiei britanice? Astfel începe o călătorie care o va duce pe Lacey în cel mai vechi castel locuit din lume, unde trecutul are puterea de a-i schimba viața pentru totdeauna...

„O bombă cu ceas plină de intrigi, învăluită în descrieri sobre, dar pline de substanță ale Blitzkriegului. O redare literară de neuitat a începutului de război.”

MANDY ROBOTHAM, autoare de bestsellere internaționale

„*Biblioteca de la Castelul Windsor* este un alt roman istoric remarcabil al lui Daisy Wood, care mi-a plăcut la fel de mult ca *Librăria uitată din Paris!* O istorie incredibilă, în care apar prințesele Elisabeta și Margaret la vârste fragede. Dincolo de intriga de spionaj care m-a ținut cu sufletul la gură, am fost fascinată de atmosfera Castelului Windsor la începutul războiului, dar și de lumea misterioasă a Bibliotecii Regale și a meseriei de bibliotecar.”

Recenzie Goodreads

„Una dintre cărțile pe care nu le poți lăsa din mână și de la care nu îți poți lua gândul. O lectură obligatorie.”

Recenzie NetGalley